

[Strona Główna](#) > ... > [Sprawy Rodzinne I Dziedziczenie](#) > [Alimenty](#) > [Netherlands](#)

Alimenty

 Niderlandy

Autor treści:

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Co w praktyce oznaczają pojęcia „świadczenia alimentacyjne” oraz „obowiązek alimentacyjny”? Na kim spoczywa obowiązek wypłaty świadczenia alimentacyjnego na rzecz innej osoby?

Obowiązek wypłacania świadczeń alimentacyjnych wynika ze stosunku pokrewieństwa lub powinowactwa, z faktu pozostawania (obecnie lub w przeszłości) w związku małżeńskim lub ze względu na pochodzenie dziecka. Obowiązek alimentacyjny oznacza obowiązek dostarczania zamieszkującemu osobno wierzycielowi alimentacyjnemu środków utrzymania.

Obowiązek alimentacyjny istniejący między małżonkami w trakcie trwania małżeństwa utrzymuje się również po jego rozwiązaniu. Sąd może – w wyroku orzekającym rozwód lub w późniejszym orzeczeniu – zasądzić alimenty od jednego z byłych małżonków na rzecz drugiego byłego współmałżonka, który nie dysponuje dostatecznymi środkami utrzymania (i brak jest zasadnych przesłanek wskazujących na to, że będzie on w stanie pozyskać takie środki), na wniosek tego byłego współmałżonka. Przy ustalaniu wysokości świadczenia alimentacyjnego sędzia bierze pod uwagę potrzeby pierwszego byłego małżonka i środki (zasoby finansowe), jakim dysponuje drugi były małżonek. W tym kontekście istotną rolę mogą odgrywać również czynniki niefinansowe, takie jak czas trwania małżeństwa lub wiek osoby uprawnionej do świadczeń alimentacyjnych. Świadczenia alimentacyjne mogą być zasądzone na maksymalnie 5 lat. Jeżeli małżeństwo lub zarejestrowany związek partnerski trwały krócej niż 10 lat, obowiązek alimentacyjny wygasa po upływie połowy okresu trwania takiego małżeństwa lub związku partnerskiego.

Od tej reguły są trzy wyjątki:

- jeżeli małżonkowie mają wspólne dzieci, świadczenia alimentacyjne na rzecz (byłego) małżonka nie ustają, dopóki najmłodsze dziecko nie ukończy 12. roku życia;
- jeżeli małżeństwo trwało co najmniej 15 lat, a wierzyciel alimentacyjny najpóźniej za 10 lat przechodzi na emeryturę, obowiązek alimentacyjny wygasa z chwilą rozpoczęcia pobierania przez niego emerytury;
- jeżeli wierzyciel alimentacyjny urodził się 1 stycznia 1970 r. lub wcześniej, a małżeństwo lub zarejestrowany związek partnerski trwały dłużej niż 15 lat i wierzyciel przez co najmniej 10 lat nie będzie jeszcze otrzymywał emerytury, okres otrzymywania świadczeń alimentacyjnych wynosi 10 lat.

Na wniosek wierzyciela alimentacyjnego sąd może wyznaczyć inny termin, jeżeli w świetle wszystkich okoliczności sprawy zastosowanie powyższych terminów ustawowych byłoby sprzeczne z zasadami racjonalności i słuszności. Wniosek taki należy złożyć w ciągu trzech miesięcy od wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego.

Byli małżonkowie mogą osiągnąć porozumienie w sprawie świadczeń alimentacyjnych bez wnoszenia sprawy do sądu. Świadczenia te ustala się zazwyczaj w umowie (rozwodowej). W praktyce sąd zatwierdza tę umowę w momencie rozvodu lub rozwiązania zarejestrowanego związku partnerskiego. Zatwierdzenie umowy zapewnia wierzycielowi alimentacyjnemu większą pewność prawa, ponieważ taką umowę może egzekwować komornik sądowy lub, w niektórych przypadkach, Krajowy Urząd Poboru Świadczeń Alimentacyjnych (LBIO).

Powyższe dotyczy również obowiązku alimentacyjnego między byłymi zarejestrowanymi partnerami.

Obowiązek alimentacyjny rodziców i rodziców przybranych

Rodzice, zgodnie ze swoimi możliwościami finansowymi, muszą pokrywać koszty opieki i wychowania małoletnich dzieci. W trakcie trwania małżeństwa lub zarejestrowanego związku partnerskiego rodzice przybrani również są zobowiązani do utrzymywania małoletnich dzieci swojego małżonka lub zarejestrowanego partnera, które są częścią ich rodziny. Rodzice oraz rodzice przybrani mają także obowiązek pokrywać koszty utrzymania i nauki swoich dzieci (w tym dzieci przybranych) w wieku od 18 do 21 lat. Po ukończeniu przez dzieci 21. roku życia rodzice są zobowiązani do wypłacania świadczeń alimentacyjnych jedynie w przypadku, gdy ich dzieci znajdują się w potrzebie.

Obowiązek alimentacyjny ojca biologicznego/partnera matki

Biologiczny ojciec dziecka ma obowiązek łączyć na utrzymanie swojego biologicznego (lecz nieuznanego) dziecka dopóki dziecko to ma tylko matkę i nie zostanie uznane zgodnie z prawem przez innego rodzica (tj. przez cały okres, w którym w świetle obowiązującego prawa dziecko nie ma drugiego rodzica). Taki sam obowiązek spoczywa na partnerze życiowym matki, który wyraził zgodę na akt, który mógł doprowadzić do poczęcia dziecka.

Obowiązek alimentacyjny osób niebędących rodzicami, sprawujących wspólną pieczę nad dzieckiem

Na osobie niebędącej rodzicem, która sprawuje pieczę nad dzieckiem wspólnie z rodzicem tego dziecka, spoczywa obowiązek alimentacyjny wobec dziecka (księga 1 art. 253w kodeksu cywilnego). Obowiązek alimentacyjny trwa do momentu ukończenia przez dziecko dwudziestego pierwszego roku życia, kiedy to wspólna piecza ustaje w związku z osiągnięciem przez dziecko pełnoletności.

Kiedy należy pokryć koszty utrzymania?

Obowiązek rodziców (w tym rodziców przybranych) wobec małoletniego dziecka oraz dziecka w wieku młodzieńczym (w tym przybranego), a także zobowiązania alimentacyjne równoważne z obowiązkami rodzica, istnieją niezależnie od tego, czy dziecko jest w potrzebie. We wszystkich innych przypadkach prawo do świadczeń alimentacyjnych przysługuje wyłącznie osobom będącym w potrzebie.

Osobę uznaje się za będącą w potrzebie, jeżeli nie dysponuje ona dostatecznymi środkami utrzymania i brak jest zasadnych przesłanek wskazujących na to, że będzie ona w stanie samodzielnie pozyskać takie środki. Obowiązek rodziców (w tym rodziców przybranych) wobec małoletniego dziecka oraz dziecka w wieku młodzieńczym (w tym przybranego) (do 21. roku życia) istnieje niezależnie od tego, czy dziecko jest w potrzebie. Potrzeba świadczeń alimentacyjnych dotyczy dzieci do 21. roku życia.

W jaki sposób ustala się wysokość świadczeń alimentacyjnych?

Ustawowe kryteria ustalania wysokości świadczeń alimentacyjnych dotyczą potrzeb wierzyciela oraz możliwości finansowych dłużnika.

2 Do jakiego wieku dziecko ma prawo do otrzymywania świadczeń alimentacyjnych? Czy przepisy dotyczące świadczeń alimentacyjnych różnią się w odniesieniu do osób nieletnich i dorosłych?

W odniesieniu do dzieci poniżej 18. roku życia (dzieci małoletnie) rodzice muszą ponosić koszty opieki i wychowania. Dotyczy to kosztów utrzymania i pozostałych kosztów związanych z wychowaniem dziecka, takich jak koszty kształcenia i zajęć pozalekcyjnych. Rodzice są zobowiązani do łożenia na koszty opieki i wychowania dziecka na miarę swoich możliwości finansowych. Obowiązek ten istnieje nawet wówczas, gdy dziecko posiada własne środki lub dochód.

W przypadku dzieci w wieku 18, 19 i 20 lat (w wieku młodzieńczym) rodzice są odpowiedzialni za pokrywanie kosztów ich utrzymania i kształcenia. Koszty utrzymania i kształcenia oznaczają to samo, co koszty opieki i wychowania w okresie dzieciństwa. Obowiązek ten istnieje nawet wówczas, gdy dziecko posiada własne środki

lub dochód. Wszelkie dochody uzyskiwane samodzielnie przez dziecko przesądzą jednak o zakresie, w jakim potrzebuje ono świadczenia alimentacyjnego.

Obowiązek alimentacyjny rodzica wobec dziecka w wieku co najmniej 21 lat istnieje tylko wtedy, gdy dziecko znajduje się w niedostatku lub nie jest w stanie zatroszczyć się o siebie. Dotyczy to na przykład dzieci z niepełnosprawnością fizyczną lub umysłową.

3 Czy aby otrzymać świadczenia alimentacyjne, konieczne jest złożenie wniosku do właściwego organu lub sądu? Jakie są główne etapy takiej procedury?

Wysokość świadczenia alimentacyjnego, do wypłacania którego zobowiązany jest dłużnik alimentacyjny, może zostać ustalona przez same strony i określona w umowie albo zasądzona przez sąd w orzeczeniu.

W toku postępowania rozwodowego strony często występują do sądu o zasądzenie świadczeń alimentacyjnych na rzecz byłego współmałżonka lub na rzecz dziecka.

4 Czy można złożyć wniosek w imieniu krewnego (jeżeli tak, to w jakim stopniu pokrewieństwa?) lub osoby małoletniej?

Wniosek musi złożyć adwokat wierzyciela alimentacyjnego. Nie jest dopuszczalne złożenie wniosku bez pośrednictwa adwokata. Małoletnie dzieci reprezentuje w sądzie ich przedstawiciel ustawowy (zazwyczaj rodzic).

5 Jeżeli planuję wnieść sprawę do sądu, w jaki sposób mogę uzyskać informację, który sąd jest właściwy?

Jurysdykcja krajowa

W przypadku spraw alimentacyjnych na terytorium Niderlandów sądem właściwym w pierwszej instancji jest: sąd właściwy dla miejsca zamieszkania powoda (jednego z powodów) albo jednej ze stron wskazanych w pozwie lub – w braku takiego miejsca zamieszkania – sąd właściwy dla miejsca faktycznego pobytu jednej ze stron. Środek zaskarżenia można wnieść do sądu apelacyjnego właściwego dla danego sądu.

Jurysdykcja krajowa w Unii Europejskiej

Kwestie związane ze świadczeniami alimentacyjnymi w Unii Europejskiej uregulowano w obowiązujących od 18 czerwca 2011 r. przepisach rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych. Rozporządzenie to zawiera przepisy dotyczące jurysdykcji sądów.

Kluczowym przepisem rozporządzenia w sprawie zobowiązań alimentacyjnych jest tutaj art. 3, w którym wymieniono cztery możliwe podstawy jurysdykcji. Właściwy jest zatem:

- sąd zwykłego miejsca pobytu dłużnika alimentacyjnego lub
- sąd zwykłego miejsca pobytu wierzyciela lub
- w postępowaniu akcesoryjnym: sąd właściwy do prowadzenia postępowania dotyczącego statusu osoby (np. pochodzenie, rozwiązanie małżeństwa) lub
- w postępowaniu akcesoryjnym: sąd właściwy do prowadzenia postępowania dotyczącego odpowiedzialności rodzicielskiej.

Strony mogą również, za obopólną zgodą, same wybrać jurysdykcję ze względu na pewne istotne czynniki. Przepisy rozporządzenia w sprawie zobowiązań alimentacyjnych można zastosować niezależnie od tego, czy pozwany ma miejsce zwykłego pobytu na terytorium państwa członkowskiego. Nieistotne jest także obywatelstwo stron.

Ponieważ zawarte w tym rozporządzeniu przepisy dotyczące jurysdykcji sądów nie ograniczają się już do przypadków, w których pozwany ma miejsce zamieszkania w UE, stosuje się je w Niderlandach bez wyjątku.

Jurysdykcja krajowa poza Unią Europejską

Jeżeli chodzi o jurysdykcję krajową sądu niderlandzkiego poza terytorium Unii Europejskiej, stosuje się następujące przepisy. Jeżeli pozwany zamieszkuje poza Unią Europejską, zgodnie z kodeksem postępowania cywilnego sądem właściwym jest sąd niderlandzki. Sędzia sądu niderlandzkiego orzekający w sprawie rozwodowej jest w takim przypadku uprawniony do zastosowania środków tymczasowych w odniesieniu do rozwodu lub środków dodatkowych, takich jak ustanowienie obowiązku alimentacyjnego lub przyznanie prawa do dalszego zamieszkiwania w dotychczasowym miejscu zamieszkania małżonków. Sąd niderlandzki jest również właściwy do rozpoznania niezależnego pozwu w sprawie przyznania świadczeń alimentacyjnych, jeżeli:

- powód lub co najmniej jedna zainteresowana strona wymieniona w pozwie mieszka w Niderlandach;
- sprawa jest w inny sposób w wystarczającym stopniu związana ze sferą prawną Niderlandów;
- strony wybrały sądy niderlandzkie, jako sądy właściwe, lub
- zainteresowana strona wdaje się w spór i nie podnosi zarzutu braku kompetencji.

6 Czy aby wnieść sprawę do sądu jako wnioskodawca, muszę być reprezentowany przez pełnomocnika (np. prawnika, organ administracyjny na szczeblu centralnym lub lokalnym)? Jeżeli nie, jakie procedury mają zastosowanie?

Powództwo o ustalenie, zmianę lub uchylenie obowiązku alimentacyjnego wnosi adwokat, który reprezentuje powoda w trakcie rozprawy. Imiona i nazwiska oraz adresy adwokatów można znaleźć na stronie internetowej „[Znajdź prawnika](#)” niderlandzkiej izby adwokackiej.

W Niderlandach działa również [stowarzyszenie adwokatów prawa rodzinnego i mediatorów w sprawach rozwodowych](#) (*Vereniging van Familierechtadvocaten en Scheidingsbemiddelaars*), którego członkowie specjalizują się m.in. w kwestiach związanych z rozwodami i świadczeniami alimentacyjnymi. Członkowie tego stowarzyszenia specjalizują się również w mediacji i w kwestiach z nią związanych.

7 Czy muszę wnieść opłatę sądową, aby wnieść sprawę do sądu? Jeżeli tak, to jaka jest przybliżona wysokość tych opłat? Czy w przypadku nieposiadania wystarczających środków finansowych mogę ubiegać się o pomoc prawną w celu pokrycia kosztów postępowania?

W postępowaniu sądowym należy uiścić opłatę na poczet kosztów sądowych. Koszty te pokrywa się w formie opłat sądowych. Ponadto należy pokryć honoraria adwokatów i pracowników sądowych doręczających pisma procesowe.

Jeżeli strona postępowania nie jest w stanie pokryć (wszystkich) kosztów zastępstwa procesowego, może – w określonych przypadkach – uzyskać pomoc prawną. Sprawę, w której przyznano pomoc prawną, określa się mianem *toevoeging*. Państwo pokrywa część kosztów, a strona postępowania wnosi „osobisty wkład” na ich poczet. Wysokość takiego „osobistego wkładu” zależy od dochodów i środków finansowych strony postępowania. Pomoc prawną przyznaje [Rada Pomocy Prawnej](#) na wniosek adwokata.

W przypadku przyznania pomocy prawnej obniża się także opłatę sądową należną w sprawach dotyczących świadczeń alimentacyjnych.

Prawo do skorzystania z pomocy prawnej przysługuje również w przypadku sporów o charakterze transgranicznym, tj. w przypadku gdy wnioskodawca nie mieszka w Niderlandach. Prawo to przewidziano w unijnej [dyrektywie mającej na celu usprawnienie dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sporach transgranicznych](#). Zgodnie z przepisami art. 23A–23K ustawy o pomocy prawnej (*Wet op de rechtsbijstand*) z wnioskiem o przyznanie pomocy prawnej można zwrócić się do Rady Pomocy Prawnej w Hadze na standardowym formularzu załączonym do tej dyrektywy, który jest identyczny we wszystkich państwach członkowskich.

8 Jaką formę świadczeń alimentacyjnych może przyznać sąd? W jaki sposób obliczana jest wysokość świadczeń alimentacyjnych? Czy decyzja sądu może zostać skorygowana w celu uwzględnienia zmian kosztów utrzymania lub sytuacji rodzinnej? Jeżeli tak, w jaki sposób (np. za pomocą systemu automatycznej indeksacji)?

Wniosek o ustalenie, zmianę lub uchylenie świadczeń alimentacyjnych na rzecz dziecka lub partnera można złożyć do sądu. Wniosek taki składa adwokat.

Sąd orzekający bierze pod uwagę potrzeby oraz możliwości (finansowe) stron. Wymiar sprawiedliwości opracował zalecenia mające na celu zapewnienie jednolitego stosowania tych zasad w praktyce (sprawozdanie dotyczące [kryteriów świadczeń alimentacyjnych](#) opublikowane na stronie internetowej wymiaru sprawiedliwości). Zalecenia te nie są wiążące, co oznacza, że sądy oraz strony mogą od nich odstąpić w indywidualnych przypadkach.

Dla orzeczenia sądu istotne mogą być następujące rodzaje dochodów i wydatków (niewyczerpujący wykaz):

- dochód z pracy (wynagrodzenie lub zyski z działalności na własny rachunek);
- stypendia naukowe;
- dochód z emerytur lub świadczeń;
- opłaty za wynajem;
- aktualne możliwości zwiększenia dochodu (zdolność do zarobkowania);
- raty spłat i odsetki od kredytów hipotecznych;
- inne miesięczne koszty utrzymania;
- składki ubezpieczeniowe;
- zobowiązania finansowe wobec innych osób;
- kwota wszelkich długów i raty ich spłat.

Zmiany wysokości świadczeń alimentacyjnych

Umowę lub orzeczenie sądowe można zmienić w późniejszym orzeczeniu, jeżeli z powodu zmiany okoliczności dotychczasowe ustalenia przestaną spełniać kryteria ustawowe. Strony mogą także uzgodnić między sobą nową kwotę świadczeń alimentacyjnych.

Indeksacja ustawowa

Co roku Minister Sprawiedliwości ustala wskaźnik waloryzacji świadczeń alimentacyjnych określonych przez sąd lub ustalonych w drodze porozumienia stron. Przy obliczaniu tego wskaźnika uwzględnia się zmiany wysokości wynagrodzeń w sektorach prywatnym i publicznym oraz zmiany wysokości wynagrodzeń w innych sektorach. Wartość tego wskaźnika publikuje się w *Staatscourant* (niderlandzkim dzienniku urzędowym).

Istnieje szereg wyjątków od zasady automatycznej indeksacji świadczeń alimentacyjnych. Strony lub sąd mogą wykluczyć indeksację ustawową lub określić inną metodę indeksacji.

9 W jaki sposób wypłacane są świadczenia alimentacyjne i komu?

Świadczenia alimentacyjne na rzecz byłych małżonków wypłaca się im bezpośrednio. Świadczenia alimentacyjne na rzecz małoletnich dzieci wypłaca się bezpośrednio rodzicowi, który sprawuje opiekę nad dzieckiem. Świadczenia alimentacyjne na rzecz dzieci w wieku młodzieńczym wypłaca się im bezpośrednio.

10 Jeżeli dana osoba (dłużnik alimentacyjny) nie płaci dobrowolnie, jakie działania można podjąć, aby zmusić taką osobę do zapłaty?

Jeżeli zobowiązanie alimentacyjne na rzecz dziecka lub partnera określono w orzeczeniu sądu, a dłużnik alimentacyjny nie wywiązuje się z tych zobowiązań, [Krajowy Urząd Poboru Świadczeń Alimentacyjnych \(LBIO\)](#) może wyegzekwować ich wykonanie w formie potrącenia z wynagrodzenia dłużnika lub przysługujących mu świadczeń. Wypełnienie tego obowiązku może również wyegzekwować komornik sądowy (możliwe są również

inne rodzaje konfiskaty). W braku orzeczenia sprawę należy wnieść do sądu. W tym celu należy skorzystać z usług adwokata.

11 Proszę opisać w skrócie wszelkie ograniczenia środków egzekucyjnych, w szczególności przepisy dotyczące ochrony dłużnika oraz termin przedawnienia lub termin zawity w ramach obowiązującego w państwa kraju systemu egzekwowania.

Przy zajmowaniu części świadczeń lub wynagrodzenia należy wziąć pod uwagę wysokość świadczeń/wynagrodzenia niepodlegającą zajęciu.

Jeżeli w orzeczeniu sądu lub porozumieniu stron nie ustalono jeszcze kwoty płatności, stosuje się pięcioletni termin przedawnienia.

Jeżeli ustalono już kwotę świadczeń alimentacyjnych, pięcioletni termin przedawnienia stosuje się do niedotrzymanych terminów wypłacania wspólnie uzgodnionych świadczeń alimentacyjnych. Termin przedawnienia świadczeń alimentacyjnych ustalonych w orzeczeniu sądu wynosi dwadzieścia lat.

12 Czy istnieje organizacja lub organ, które pomagają przy dochodzeniu roszczeń alimentacyjnych?

W przypadku zaległości w płatności świadczeń alimentacyjnych na rzecz dziecka lub partnera dochodzeniem roszczeń zajmuje się [Krajowy Urząd Poboru Świadczeń Alimentacyjnych \(LBIO\)](#) lub komornik.

Wierzyciel alimentacyjny musi upoważnić LBIO do podejmowania stosownych czynności. LBIO może, w stosownych przypadkach, przystąpić do windykacji świadczeń w drodze przymusowej egzekucji. LBIO może np. zająć odsetek wynagrodzenia lub świadczeń bądź nieruchomości lub ruchomości dłużnika alimentacyjnego.

Wierzyciel alimentacyjny musi upoważnić LBIO do podejmowania stosownych czynności. Wysokość świadczenia alimentacyjnego ustala się wcześniej w orzeczeniu sądu. W chwili wezwania LBIO do podjęcia czynności zaległe płatności nie mogą być starsze niż sześć miesięcy. Jedynym wyjątkiem jest sytuacja, w której w ciągu tych sześciu miesięcy wydano orzeczenie sądu zobowiązujące do wypłacenia świadczeń z mocą wsteczną.

LBIO może, w stosownych przypadkach, przystąpić do windykacji świadczeń w drodze przymusowej egzekucji. LBIO może np. zająć odsetek wynagrodzenia lub świadczeń bądź – za pośrednictwem służby komorniczej – nieruchomości lub ruchomości dłużnika alimentacyjnego.

Korzystanie z usług LBIO jest nieodpłatne dla wierzyciela alimentacyjnego. Aby uniknąć kosztów, po otrzymaniu wniosku o windykację świadczeń LBIO podejmuje próbę rozstrzygnięcia spraw w drodze mediacji lub udzielenia wyjaśnień, zanim przystąpi do windykacji. W niemal trzech czwartych przypadków działania te okazują się skuteczne. Jeżeli jednak LBIO przystąpi do windykacji, dłużnik alimentacyjny pokrywa stosowną opłatę windykacyjną. LBIO pobiera opłatę z tytułu windykacji. Wysokość tej opłaty wynosi 15 % należnej kwoty miesięcznych świadczeń alimentacyjnych oraz zaległych świadczeń alimentacyjnych. Dłużnika alimentacyjnego obciąża się również wszelkimi kosztami zajęcia.

13 Czy organizacje (rządowe lub prywatne) mogą dokonywać wypłaty zaliczek z tytułu świadczeń alimentacyjnych w całości lub w części w zastępstwie dłużnika?

Ani LBIO ani komornik nie wypłacają zaliczek na poczet świadczeń alimentacyjnych.

14 Jeżeli zamieszkuję na terytorium danego państwa członkowskiego, a dłużnik alimentacyjny zamieszkuje w innym państwie:

14.1 Czy mogę uzyskać pomoc organu rządowego lub organizacji prywatnej w danym państwie członkowskim?

LBIO realizuje również zadania w obszarze międzynarodowej windykacji świadczeń alimentacyjnych. Zadania te wynikają z rozporządzeń i konwencji, których Niderlandy są stroną.

Niderlandy są stroną [Konwencji ONZ o dochodzeniu roszczeń alimentacyjnych za granicą sporządzonej w Nowym Jorku dnia 20 czerwca 1956 r.](#) (konwencji nowojorskiej). Konwencja ta zawiera postanowienia dotyczące wzajemnej pomocy prawnej służące usprawnieniu windykacji świadczeń alimentacyjnych w sporach międzynarodowych. W każdym państwie, które do niej przystąpiło, wykonywanie postanowień konwencji nowojorskiej powierzono co najmniej jednej instytucji. W Niderlandach jest to LBIO.

1 sierpnia 2014 r. weszła w życie Konwencja haska z dnia 23 listopada 2007 r. o międzynarodowym dochodzeniu alimentów na rzecz dzieci i innych członków rodziny między państwami członkowskimi Unii Europejskiej (Dania uczestniczy w tej konwencji jedynie częściowo) a innymi umawiającymi się państwami. W stosunkach między umawiającymi się stronami konwencja haska zastępuje konwencję nowojorską w stopniu, w jakim pokrywa się zakres stosowania tych konwencji. W stosunkach między państwami członkowskimi UE pierwszeństwo ma rozporządzenie w sprawie zobowiązań alimentacyjnych (rozporządzenie (WE) nr 4/2009).

Co do zasady czynności podejmowane przez LBIO i zagraniczne instytucje pełniące rolę organów centralnych nie podlegają opłatom. Każdy organ centralny pokrywa własne koszty związane ze stosowaniem rozporządzenia i konwencji. Organ centralny nie może obciążać wnioskodawcy kosztami innymi niż odrębne wydatki związane z podjęciem na wniosek szczególnych działań.

14.2 Jeżeli tak, w jaki sposób mogę skontaktować się z danym organem lub organizacją?

Osoby mieszkające w Niderlandach powinny skontaktować się z LBIO:

Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen ([LBIO](#))

Postbus 8901
3009 AX Rotterdam.

Aby skorzystać z usług świadczonych przez LBIO, należy złożyć stosowny wniosek. Formularz wniosku można pobrać ze strony „[Międzynarodowe świadczenia alimentacyjne](#)”.

15 Jeżeli przebywam w innym państwie, a dłużnik przebywa w danym państwie członkowskim:

15.1 Czy mogę złożyć wniosek bezpośrednio do takiego organu lub organizacji prywatnej w danym państwie członkowskim?

LBIO zajmuje się również windykacją świadczeń alimentacyjnych od dłużników alimentacyjnych zamieszkujących w Niderlandach na wniosek wierzycieli alimentacyjnych zamieszkujących w państwach trzecich. Jeżeli wierzyciel alimentacyjny zamieszkujący w innym państwie członkowskim chce dochodzić alimentów od dłużnika alimentacyjnego zamieszkującego w Niderlandach, może powołać się na system ustanowiony w konwencji. Wierzyciel musi następnie zwrócić się do instytucji wysyłającej w swoim państwie, która skontaktuje się z instytucją przyjmującą w Niderlandach (LBIO). Instytucja przyjmująca podejmie następnie niezbędne czynności w celu windykacji świadczeń alimentacyjnych.

15.2 Jeżeli tak, w jaki sposób mogę skontaktować się z tym organem lub organizacją prywatną i jaką pomoc mogę uzyskać?

Dane kontaktowe można znaleźć w odpowiedzi na pyt. 14.2.

16 Czy dane państwo członkowskie związane jest Protokołem haskim z 2007 r.?

Tak.

17 Jeżeli dane państwo członkowskie nie jest związane Protokołem haskim z 2007 r., jakie prawo ma zastosowanie do roszczenia alimentacyjnego zgodnie z przepisami międzynarodowego prawa prywatnego? Jakie są odpowiednie przepisy międzynarodowego prawa prywatnego?

Nie dotyczy.

18 Jakie są przepisy dotyczące dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sprawach transgranicznych w UE zgodnie ze strukturą rozdziału V rozporządzenia w sprawie zobowiązań alimentacyjnych?

Poniższe uwagi są istotne dla zrozumienia obowiązujących w prawie niderlandzkim przepisów dotyczących skutecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości i bezpłatnej pomocy prawnej na mocy rozporządzenia w sprawie zobowiązań alimentacyjnych (oraz konwencji o dochodzeniu roszczeń alimentacyjnych za granicą).

Jeszcze przed wejściem w życie wspomnianych powyżej aktów prawnych LBIO działało już jako organ przyjmujący i przekazujący w postępowaniu prowadzonym na podstawie konwencji nowojorskiej. Jako organ przyjmujący LBIO prowadzi postępowania na rzecz zagranicznych wnioskodawców. Zgodnie z art. 6 konwencji nowojorskiej LBIO, jako instytucja przyjmująca, podejmuje wszelkie odpowiednie kroki w celu zabezpieczenia odzyskania wierzytelności w imieniu wierzyciela. W międzynarodowym postępowaniu alimentacyjnym LBIO działa we własnym imieniu, jako strona postępowania. W postępowaniu wnioskowym LBIO nie pobiera opłaty sądowej. LBIO nie obciąża wnioskodawcy zagranicznego kosztami postępowania. Art. 14 ust. 3 konwencji i art. 44 ust. 3 rozporządzenia można stosować zgodnie z praktyką wypracowaną na mocy konwencji nowojorskiej. Wnioskodawca może bowiem wszcząć postępowanie bez pomocy prawnej (rozumianej jako zastępstwo procesowe zapewniane przez podmiot świadczący pomoc prawną), ponieważ organ centralny, LBIO, sam świadczy niezbędne usługi nieodpłatnie.

19 Jakie środki przyjęło dane państwo członkowskie w celu zapewnienia wykonywania zadań opisanych w art. 51 rozporządzenia w sprawie świadczeń alimentacyjnych?

Zgodnie z ustawą o Krajowym Urzędzie Poboru Świadczeń Alimentacyjnych (*Wet LBIO*) LBIO ma wystarczające możliwości realizacji zadań określonych w art. 51 rozporządzenia w sprawie zobowiązań alimentacyjnych.

Ustawa reguluje m.in. zobowiązanie szeregu instytucji i służb do nieodpłatnego przekazywania LBIO informacji na potrzeby pełnienia przez LBIO funkcji organu centralnego.

Ta strona jest częścią portalu [Twoja Europa](#).

Państwa [opinia](#) na temat przydatności przedstawionych informacji jest dla nas ważna.

Ostatnia aktualizacja: 20/10/2025

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą

odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.